

Kritika - Mission: Impossible – Fantom protokoll

2011 december 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Filmkritika pro és kontra: az évtized akciófilmje, vagy kétórás szenvelgés a Mission: Impossible – Fantom protokoll? Lippai Roland és Kárpáti György megmondja.

Pro: Igazi kihívás végigülni...

A Mission Impossible – Fantom protokoll a legalapvetőbb követelményeknek is nehezen felel meg. Nem szórakoztat, hanem idegesít.

– avagy Lippai Roland szerint ugyan magas szinten folyik a konspiráció, ettől még a MI4 óvodásoknak sem való, unalmas és ötlettelen.

Tom Cruise legújabb akciója olyan nagy hírverést kapott, hogy ha az ember kinéz az ablakon a tizedik emeleti panelből, nem a Pókembert látja ott, hanem Ethan Huntot, amint cicagatyában és csúcskategóriás eszközökkel himbálózik egy erős madzagon. És közben megment mindent, élőt és élettelen egyaránt. Hála neki ezért.

Egy ilyen kémsztori akárhányadik részére nem azért ül be a gyanútlan néző, hogy filozófiai mélységekben világíttassák meg vele az emberi létezés legsötétebb titkait. Éppen ellenkezőleg: lazulni akar, a szó pozitív értelmében szórakozni. A legújabb Cruise-mozi sajnos olyannyira béna, hogy nagyfokú türelmet és komoly kihívást jelent a 133 perc végigülése. Furcsa dolog ez: amikor ilyen szar filmet néz az ember, valahogy az idő is lassabban telik. Vannak filmek, amelyekben a látvány képes ellensúlyozni a mondanivaló hiányát, de itt még ez sem sikerült.

A történet hihetetlenül gyenge, szinte gyermeket. Budapesten kinyírnak egy ügynököt, közben Cruise – a superkém – egy orosz börtönben várja, hogy a kevésbé szuper kémek kiszabadítsák. A sikeres akció után kiderül, egy rút professzor úgy képzel el a világbékét, hogy elbont egy orosz atomrakétát a másik superhatalomra. A feladat tökéletes, mivel a világbékét a nagy bumm nélkül kellene megvalósítani. Közben felrobban a Kreml, amit Hunt megszűnt egy agyarázkodással. Eltűnt és egy nagyon idegesítő, örökösen pofázó és izguló kém – aki persze egy Commodor 64-essel is képes megbénítani minden informatikai rendszert – úgy verik át az Kreml őrését, hogy a szemük se rezdül. Ez igen.

Magas szinten folyik a konspiráció, Hunték egységét megszüntették, így egyedül maradtak azzal a hatalmas teherrel, hogy ha beállnak kispolgárnak, akkor vége a világnak. De tényleg.

A csapat tagjai: a már említett, minden filmben kötelezően megjelenítendő kötelezően jópofa bájt-huszárral, egy, a szívében is megsebzett, csinos ügynök, egy titkokat rejtő „ejtőernyős” ügynök. Utóbbi története talán külön szál akart lenni, de a sztori és annak félelmetesen amatőr tálalása a sírásig idegesíti az embert. Zanzásítva elég ide, hogy Hunt felesége ugye meghalt, akit ennek a titokzatos ügynöknek kellett volna megvédenie. Neki és Cruise-nak

is világfájdalma van, majd kiderül, hogy nincs helye fájdalomnak, mert a n?ci él és virul, de csak akkor élhet biztonságban, ha „nem él”. Ennyi.

...és kontra: Tom Cruise beszárás jó

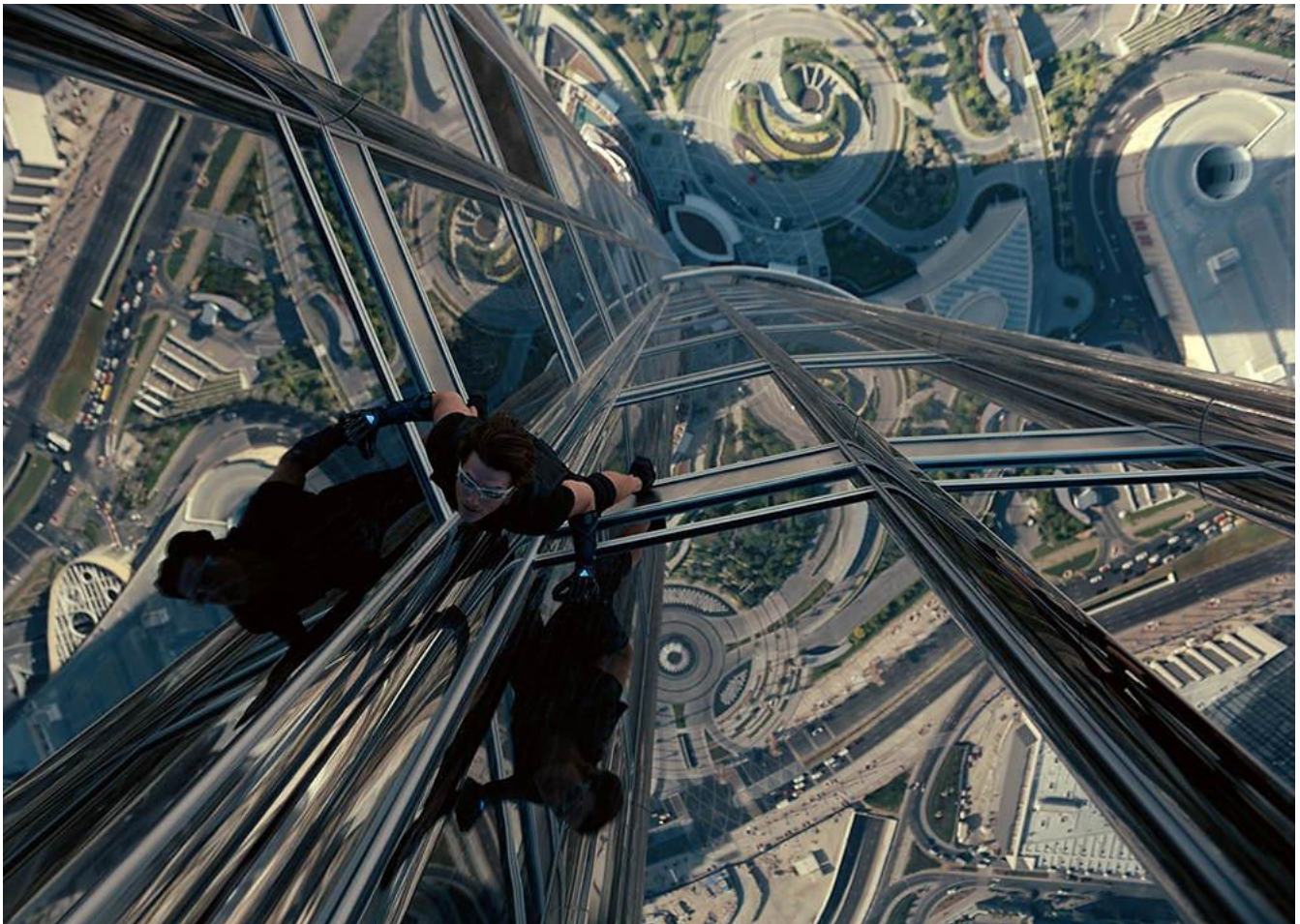
A Mission: Impossible – Fantom protokoll Hollywood idej csúcsteljesítménye. Észbontó látvány, amire csak az álomgyár képes; d?ljünk hátra, és izzadjon a tenyerünk!

– avagy Kárpáti György leplezetlen örömmel ünnepli a zsánert

A világ legmagasabb tornya, a 828 méter magas Burdzs Kalifa 119. emeletén ülünk egy lakosztályban. Már innen lenézve is szédít? a mélység, majd kiderül, hogy Ethan Huntnek 11 emeletet kell felmenni a szerverszobába: kívülr?! S mivel ez a Mission: Impossible, ezért a srácok szépen kiveszik az ablakot, Tom Cruise pedig egy pár tapadó keszty?vel nekiugrik a feladatnak, és elindul felfele az üvegablakokon. Aztán persze le is kell jönni, de az még néhány tenyérizzasztó perccel kés?bb lesz. A Mission: Impossible – Fantom protokoll eme része kétségtelenül az évtized legjobb hollywoodi akciójelenete, a Mission: Impossible negyedik darabja pedig nemcsak a széria legjobb epizódja, de az akcióm?faj elmúlt éveinek legjelent?sebb csúcsteljesítménye.

A tériszonyt kedvel?k persze hasonlóképpen izgulhattak Stallone 1993-as, Cliffhanger – Füg? játszmájának els? jelenetein, ám az a film sosem volt képes megugrani a nyitány magasságát, Tom Cruise-ék pedig a film közepi dubaji momentumokhoz hasonlólt nem is egyet kínálnak a két óra során. Akik a sorozat els? három része alapján leírták volna a Mission: Impossible-t, gyorsan tegyék félre el?ítéleteiket, Brad Bird ugyanis új fejezetet nyitott a franchise életében, ami évekre képes lehet az akciófilmm?faj utánpótlását biztosítani. S?t méltó riválisa lehet a jelen pillanatban a kifulladás jeleit mutató James Bondnak, a többiek pedig jócskán lemaradva követik a Cruise vezette expresszt.

Miért is jobb – jelenleg – minden versenyzőnél a Mission: Impossible? Mindenekelőtt, a remek tévésorozat moziváltozatai közül elsőként tudja igazán kiaknázni a csapatjátékot, mert ezúttal tényleg egyenlő erejű karaktereket gyúrtak Cruise mellé. Jeremy Renner például könnyen az új évtized nagy sztárjává válhat, nem véletlen, hogy a zseniális A bombák földjén után eredetileg tervezte volna tovább a szériát a kiszállását még korábban bejelentő Tom Cruise helyett. Aztán Cruise mégis meggondolta magát, de Renner is maradt. Hogy Hollywood a jövő sztárjaként kezeli Rennert, jól mutatja, hogy a Bourne-sorozatot is elveszi át jövőre Matt Damontól, de azon sem lennék meglepve, ha a Mission: Impossible-ban is kulcsszereplő maradna. Renner mellett végre van egy épkezlő szereplőnk is, mert Paula Pattonnak – amellett, hogy irtó dögös – normális színészi képességei is vannak, s ez a kombináció fájóan hiányzott Hollywoodból és ebből a műfajból az elmúlt években. Az eddig háttérben meghúzódó Simon Pegg pedig a 2006-os harmadik rész óta többek között a Vaskabátokkal is bizonyította, hogy megérett az élvonalra.

Valószínűleg vastagon benne van a franchise felrázásában a rendező, Brad Bird, aki bármily meglepő, de játékfilmes bemutatkozását készítette el a Fantom protokollal. Bird két évtizede két klasszikus Simpson család-epizóddal kezdte rendezői munkásságát, majd olyan animációs csúcsteljesítményekkel tett szert hírnévre, mint a Hihetetlen család és a L'ecsó. Bird jó érzékkel nyúlt bele az akciójelenetekbe, bennük a CGI-trükkök megfelelő ízléssel vannak adagolva, s kellőképpen látványosak, hogy még többet akarjunk belőle. A két egész estés animációs filmnek a cselekményszervezés komoly erénye volt, s ez a tudás most is visszaköszön. A hetvenes évek etalon Clint Eastwood- és Charles Bronson-filmjeihez hasonlóan, valamint az akciófilmek műfaját szem előtt tartva néhány percenként következnek az előzőnél még nagyobb szabású akciójelenetek, amelyek között a szusszanásnyi idők valóban csak a pulzus átmeneti helyreállítására szolgálnak.

S ezzel el is érkezünk a Mission: Impossible zsánerfilmhez méltó vizsgálatához. Egy pillanatilag se felejtsük el, hogy az MI4 akciófilm, s mint ilyen, a m?fajtság számára els?dlegesén a vizuális orgiában és az adrenalinbombákban nyilvánul meg. A sztori az akciófilmekben indifferens, inkább csak ürügy, ami összekapcsolja a látványelemeket. Persze a jó és rossz harcára épül, mint ahogy a James Bond-filmekben megszoktuk. F?l?sleges tehát számon kérnünk a filmen a realitást, nyilván nem lehet tapadós keszty?vel mászkálni az üvegfalon több száz méter magasban, mint ahogy id?utazás sincs, meg Alienek-Predátorok sincsenek, de kapaszkodjunk meg, Rambo sem végezhetett volna a valóságban a teljes vietnami, pláne szovjet hadsereggel. A túlzás mindig is a m?faj szerves része volt, játékszabály, amelyet csak elfogadni lehet, s az adott cselekmény valóságosságához tartozónak venni, hogy például repülnek az emberek (Tigris és sárkány), vagy hogy valaki nem hal meg egy golyószóró-sorozattól (mint bármely Schwarzenegger-, Stallone-akciófilmben, s különösképpen a John Woo-mozikban). Az akciózsánerben a Mission: Impossible példaérték?, par excellence alkotás, amely éppen annyira túloz, amennyire egy ilyen mozitól elvárható, viszont sokkal hitelesebben teszi azt, amit tennie kell, mint például az éppen a John Woo által rendezett második epizód. A számítógépes trükkök ízléses alkalmazása pedig sikeres elegyet alkot a kaszkad?rökkel felvett hús-vér jelenetekkel. Így tehát nincs más hátra, mint hátrad?lni, élvezni a megelevenedett hidegháborút, s drukkolni azért, hogy ne dobjon a f?gonosz atombombát senkire. Meg azért, hogy ha mi nem is érezzük képesnek rá magunkat, Hollywoodban újra legyen valaki, aki természetfeletti elszántsággal megakadályozza az Armageddont, és rásegít kicsit a világbékére. Ethan Hunt és csapata megteszi ezt nekünk – s nem fogadnék nagy tétben arra, hogy most csinálják utoljára.

(Mission: Impossible – Fantom protokoll – színes amerikai film, 133 perc, 2011. Rendez?: Brad Bird.)

Lippai Roland-Kárpáti György - mno.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
